Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . »	5,50
Τρίμηνος . . .	» 2.50	Τρίμηνος . . »	3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ.10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος — *Ἐν Ἀθήναις, 23 Μαΐου 1915* — *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 25*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

—Πολὺ καλά, ἀπεκρίθη ὁ μπόϋ, ἐνόησα. Θὰ πάω στὴν Τράπεζα μ' αὐτὸ τὸ χαρτί, καὶ θὰ πῶ στὸ γκισὲ: «θέλω νὰ ἐξαργυρώσω αὐτὸ τὸ τσέκ!»

—Λαμπρά, ὑπέλαβεν ἡ μὶς Μπρίδζ· ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Ἐνῷ οἱ ὑπάλληλοι θὰ καταγίνωνται νὰ ἐξετάζουν, ὀπίσω ἀπὸ τὰ δικτυωτά των, τὸ χαρτί σου, θὰ κυττάζῃς καὶ σὺ καὶ θὰ μετρήσῃς πόσοι ἄνθρωποι εἶνε στὴν Τράπεζα, τόσο στὰ γκισὲ ὅσο καὶ στὴν αἴθουσα τοῦ κοινοῦ. Ἐὰν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων δὲν ὑπερβαίνῃ τοὺς ἕξ,—ἄκουσες; ἂν εἶνε ὡς ἕξ ἄνθρωποι τὸ πολύ,—θὰ βγῆς στὴν πόρτα καὶ θὰ βγάλῃς τὸ μαντηλί σου.

—Μάλιστα, ἐνόησα.

—Μὰ νὰ προσέξῃς μὴ λησμονήσῃς τίποτε.

—Δὲν θὰ λησμονήσω τὸ παραμικρόν, ἀπεκρίθη ὁ Ραοὺλ πειραγμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιμονή. Δὲν εἶμαι κανένα μωρό. Θὰ μποροῦσα νὰ κάμω καὶ ἄλλα, πολὺ δυσκολώτερα ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ζητεῖτε.

«Νὰ ἡ πόλις Μενδόζα, τῷ ἔλεγε...» (Σελ. 191, στ. α'.)

«Ὁ Ραοὺλ ἐκάλπαζε πρὸς τὴν πόλιν...» (Σελ. 198, στ. α'.)

Ἡ Μὶς Μπρίδζ ἐμειδίασε καὶ κτυπῶσα θωπευτικὰ μὲ τὸ λευκόν της χέρι τὰ μάγουλα τοῦ παιδιοῦ, προσέθεσε·

—Ξέρω ὅτι εἶσαι ἕνας ὅλο μπόϋ, ἔξυπνος καὶ σοβαρός· μέτρησε ὅμως καλὰ τοὺς ἀνθρώπους, κύτταξε μὲ προσοχὴ παντοῦ, ἀπὸ τὰ γκισὲ, ἀπὸ τὴς πόρτες, καὶ μὴν κάμῃς σημάδι μὲ τὸ μαντηλί σου παρὰ μόνον ἀφοῦ βεβαιωθῆς ὅτι δὲν ὑπάρχουν στὴν Τράπεζα περισσότεροι ἀπὸ ἕξ. Αὐτὸ εἶνε πολὺ σπουδαῖο!

—Μὶς Μπρίδζ, μπορεῖτε νὰ βασισθῆτε 'ς ἐμένα.

Πρὸς τὴν Μενδόζαν

Ἡ Ἀμερικανὶς μετέφρασεν εἰς τοὺς συντρόφους της τὴν συνομιλίαν ποὺ ἔκαμε μὲ τὸν μικρόν. Ἀμέσως ὁ σὲς Ράλφ, ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λὸ ἔτρεξαν, τοῦ ἔπιασαν τὸ χέρι καὶ τοῦ τὸ ἔσφιξαν δυνατά, χωρὶς νὰ ἐννοῇ ἐκεῖνος πῶς καὶ διατί ἔγεινεν ἄξιος τόσω θερμῶν ἐκδηλώσεων. Ὅ,τι τοῦ ἐζήτησαν, τοῦ ἐφαίνετο πολὺ ἁπλοῦν, πολὺ εὔκολον. Καὶ ὅμως ἡ πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰ τῶν κυρίων του μετεβλήθη τελείως καὶ ἀποτόμως. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ τοῦ ἔσφιξαν τὸ χέρι, δὲν ἐφαίνοντο νὰ τὸν θεωροῦν πλέον ὡς ὑπηρέτην, ἀλλ' ὡς σύντροφον. Εἰς τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησε τὴν σύναψιν τῆς συμφωνίας, τὸν ἔβαλαν νὰ καθήσῃ πλησίον τῆς μὶς Μπρίδζ!

Ὁ μικρὸς ἦτο πολὺ στενοχωρημένος ἀπὸ τὴν μεγάλην τιμὴν καὶ ἐπανειλημμένως ἔκαμε νὰ σηκωθῇ, διὰ νὰ πάρῃ ἕνα πιάτο ἢ νὰ γεμίσῃ ἕνα ποτήρι νερό. Ἀλλὰ τὸν ἠνάγκαζαν νὰ ξανακάθεται εἰς τὴν θέσιν του.

Κατὰ τὸ γεῦμα ἡ συνομιλία ὑπῆρξε πολὺ ζωηρὰ καὶ ὁ Ραοὺλ παρετήρησεν, ὅτι ἡ μὶς Μπρίδζ ἐφαίνετο ὀλιγώτερον ταῦ συνήθους ψύχραιμος καὶ κυρία ἑαυτῆς. Πολλάκις μάλιστα ἠναγκάσθη νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνήν, διὰ νὰ καθησυχάσῃ τοὺς συντρόφους της, οἱ ὁποῖοι ὡμιλοῦσαν, ἐφιλονεικοῦσαν μᾶλλον, ἱσπανιστί. Ἐπὶ τέλους ἡ μὶς ἐστράφη πρὸς τὸν σὲρ Ράλφ καὶ προφανῶς διὰ νὰ μὴν ἐννοήσουν ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λὸ, τῷ εἶπε γαλλιστί, μὲ κάποιον θυμόν:

—Ἀρχίζουν νὰ μοῦ δίνουν στὰ νεῦρα μὲ τοὺς δισταγμούς των. Φθάνει ποῦ δὲν μάρεσε τὸ ἐπάγγελμα ποὺ μὲ ἀναγκάζουν νὰ κάμνω, μ' ἂν δὲν τὰ ἀποφασίσουν ἀμέσως, θὰ τὰ ἐγκαταλείψω ὅλα!... Ὤ, ἂς μὴν ἤμουν συνδεδεμένη μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους!...

—Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ σὲρ Ράλφ· αὐτοὶ μᾶς παρεσύραν σὲ τέτοια ἐπιχείρησι καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ δειλιάζουν! Ὅμως ἡ εὐκαιρία εἶνε πολὺ εὐνοϊκή. Σήμερα εἶνε ἡμέρα συναλλαγῆς... θὰ ὑπάρχουν πολλὰ χρήματα εἰς τὸ ταμεῖον... κανεὶς δὲν ὑποπτεύεται τίποτε... ὁ ἐρχομός μας δὲν παρετηρήθη... Ὅ,τι θὰ γίνῃ, πρέπει νὰ γίνῃ γρήγορα.

Ἀφοῦ ὡμίλησεν οὕτως, ὁ σὲρ Ράλφ ἔβαλε κρασὶ εἰς ἕνα ποτῆρι, τὸ ἐρρόφησε σιγὰ-σιγὰ καὶ προσέθεσεν, ἤρεμος ὡς πάντοτε:

—Πρέπει νὰ τελειώνωμε!

Τότε ἡ μὶς Μπρίδζ ἐστράφη πρὸς τὸν Ζὸ καὶ τὸν Λὸ καὶ τοῖς ὡμίλησεν ἱσπανιστί· ἀλλὰ μὲ τόσον ἐπιβλητικὸν ὕφος, ὥστε οἱ δύο ἄνδρες ἐφάνησαν ὑποκύπτοντες.

—Βάμος, εἶπαν, ἄλλα μπουένα ντὶ Ντίος!

Ἡ Μὶς Μπρίδζ ἐκύτταξε τὸ ρολογάκι ποῦ ἐφορροῦσεν ὡς θραχιόλι, καὶ ἀνέκραξε θριαμβευτικῶς:

—Δέκα! Ὁ Μπόῦ μόλις προφθάνει νὰ φθάσῃ τὴν κατάλληλη στιγμή, δηλαδὴ κατὰ τὸ μεσημέρι... Φύγε γρήγορα, μικρέ!

Ἀμέσως ὁ Ραοὺλ ἐσηκώθη, ἐπῆρε τὸ τσὲκ ποῦ τοῦ ἔδωσαν καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν σταῦλον νὰ σελλώσῃ ἕνα ἄλογον. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐκάλπαζε πρὸς τὴν πόλιν, ἐπαναλαμβάνων μόνος του, διὰ νὰ μὴ τὰς λησμονήσῃ, τὰς ὁδηγίας ποῦ εἶχε λάβῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΕΠΑΝΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Ἡ Τράπεζα τῆς Μενδόζας.

Ὁ Ραοὺλ ἔτρεξε τόσον γρήγορα ὥστε ὅταν ἔφθασε πρὸ τοῦ ὡρολογίου, τὸ ὁποῖον ἐκόσμει τὸ ἀέτωμα τῆς Τραπέζης, εἶδεν ὅτι εἶχεν ἀκόμη καιρὸν μισὴν ὥραν, διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ κατάστημα τὴν στιγμὴν ποῦ τοῦ εἶπαν. Καὶ διὰ νὰ περάσῃ ἡ μισὴ αὐτὴ ὥρα, ἀπεφάσισε νὰ ρίψῃ μίαν ματιὰν εἰς τὴν μεγάλην ἀργεντινὴν πόλιν, τὴν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα «ἡ πόλις τοῦ σίνου». Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, εὑρέθη εἰς τὴν λεωφόρον Σὰν-Μαρτὲν, θαυμάσιον περίπατον, σκιαζόμενον ἀπὸ τετραπλῆν δενδροστοιχίαν ἰτεῶν τῆς Καρολίνας, τὰ φυλλώματα τῶν ὁποίων ἀπετέλουν πυκνὸν πράσινον θόλον.

Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε πολὺ εἰς τὸ κέντρον αὐτὸ τῆς πόλεως. Καὶ ἀφοῦ ἐθαύμασε τὸ αἰωνόβιον πεῦκον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ στρατηγὸς Σὰν-Μαρτὲν ἔστησε τὴν σκηνήν του πρὶν διαβῇ τὰς Ἄνδεις, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ προάστειον, ὅπου εὑρίσκετο τὸ ὑποκατάστημα τῆς Τραπέζης.

Ἦτο Φεβρουάριος, ἐποχὴ τρυγητοῦ εἰς τὴν Ἀργεντινήν, καὶ εἰς τὸ προάστειον αὐτὸ ἡ κίνησις ἦτο μεγάλη· ὁ Ραοὺλ διεσκέδασε βλέπων τὴν ἀτελείωτην παρέλασιν κάρρων φορτωμένων σταφύλια καὶ ὁδηγουμένων ἀπὸ Ἰνδοὺς χαλκοχρόους μὲ μαῦρα στιλπνὰ μαλλιά.

Μόλις ἐκτύπησε μεσημέρι, ὁ Ραοὺλ, ἀφοῦ ἔδεσε τὸ ἄλογόν του ἀπὸ ἕνα σιδηροῦν κρίκον ποῦ ἦτο ἐκεῖ-ἔξω πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Τράπεζαν. Ὀπίσω ἀπὸ δικτυωτά, τρεῖς ὑπάλληλοι ἐφαίνοντο μισοκοιμισμένοι, καταβεβλημένοι ἀπὸ τὴν ζέστην. Ὁ ἕνας ἐδιάβαζεν ἐφημερίδα· οἱ δύο ἄλλοι ἐμετροῦσαν μὲ θραδέα κινήματα δέσμας χαρτονομισμάτων μέσα εἰς τάνοικτὰ συρτάρια.

«Ἀπάνω τὰ χέρια!...» (Σελ. 198, στ. γ')

Εἰς τὴν αἴθουσαν, δύο μόνον πολῖται. Κάποιος χονδρὸς, κτηματίας ἢ ἔμπορος· καὶ μία κυρία ἀρκετὰ κομψή.

Ὁ Ραοὺλ πρὸς στιγμὴν ἐδίστασε. Εἰς τὰ ἓξ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ εὑρίσκωνται, κατ' ἀνώτατον ὅρον, εἰς τὴν Τράπεζαν, διὰ νὰ κάμῃ τὸ σύνθημα, ἐλογαριάζοντο κ' αἱ γυναῖκες ἢ ὄχι; Τὸ ζήτημα αὐτὸ τὸν ἀνησυχοῦσε. Ἐκύτταζε μὲ προσοχὴν ἀπὸ τὰς δύο θύρας, αἱ ὁποῖαι ἠνοίγοντο εἰς τὸν τοῖχον τοῦ βάθους, ὄπισθεν τοῦ μεγάλου κιγκλιδώματος, ὅπου εἰργάζοντο οἱ ὑπάλληλοι.

Ἀπὸ μίαν τῶν ἡμιανοίκτων τούτων θυρῶν, εἶδεν ἕνα ὑπάλληλον, ἀνώτερον βέβαια, ἴσως ἐκ τῶν διευθυντῶν, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο πρὸ τοῦ γραφείου του. Ὁπωσδήποτε, τὰ πρόσωπα, τὰ εὑρισκόμενα τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν Τράπεζαν, δὲν ὑπερέβαινον τὰ ἕξ.

Ὁ Ραοὺλ, ἀπὸ ὑπερβολικὴν εὐσυνειδησίαν, ἐπέστρεψεν ἕως τὴν θύραν τοῦ δρόμου, διὰ νὰ ἰδῇ μήπως ἡτοιμάζοντο νὰ εἰσέλθουν καὶ ἄλλοι πελάται. Ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα. Τότε μόνον ἀπεφάσισε νὰ βγάλῃ τὸ μαντήλι του. Τὸ ἐξεδίπλωσε μίαν στιγμὴν, ἱστάμενος εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ καταστήματος, καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου παρουσιάσθη εἰς ἕνα ὑπάλληλον τὸ τσὲκ τῆς μὶς Μπρίδζ.

Τὸ χαρτὶ αὐτὸ φαίνεται ὅτι θὰ παρουσίαζε κάποιας ἀνωμαλίας, διότι ὁ πρῶτος ὑπάλληλος, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ἔδωσεν ὁ Ραοὺλ, τὸ ἐπέρασεν εἰς τὸν δεύτερον, ὁ ὁποῖος ἐκάλεσε καὶ τὸν τρίτον.

«*Ἀρρίμπα λὰς μάνος!*»

Καὶ οἱ τρεῖς συνεζήτουν, κυττάζοντες τὸ τσὲκ καὶ ρίπτοντες ἐπὶ τοῦ Ραοὺλ ὑποπτα βλέμματα, ὅταν ἔξαφνα ἠκούσθη ἀπὸ τὸν δρόμον θόρυβος καβαλλαρίας.

Ἡ θύρα ἐσπρώχθη μὲ κρότον καὶ τέσσαρα πρόσωπα μὲ τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ χέρι, εἰσέβαλον εἰς τὸ κατάστημα.

Τὰ τέσσαρα αὐτὰ πρόσωπα ἦσαν ἡ μὶς Μπρίδζ, ὁ Σὲρ Ράλφ, ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λό.

Εἰς τὴν ἐξαφνικὴν καὶ ἐπίφοβον αὐτὴν ἐμφάνισιν, ἀντήχησαν ἀμέσως κραυγαὶ, καὶ μία φωνὴ κυριαρχοῦσα τοῦ θορύβου, διέταξεν εἰς τρεῖς γλώσσας ἀλληλοδιαδόχως:

—Ἀρρμπα λὰς μάνος!... Χὰντ χοὺπ!... Ὦλὲ μαὶν! (Ἀπάνω τὰ χέρια!)

Συγχρόνως οἱ ἐπιδρομεῖς διηύθυναν τὰ πιστόλια των κατὰ τῶν τριῶν ὑπαλλήλων. Ὁ χονδρὸς πελάτης ὁ ὁποῖος ἐκάθητο εἰς ἕνα πάγκον, ἡτοιμάσθη νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν θύραν, διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν· ἀλλ' ὁ σὲρ Ράλφ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πλέον τὴν συνήθη του ἀπάθειαν, τῷ ἔφραξε τὸν δρόμον καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θέσιν του, ἐνῷ ἡ Μὶς Μπρίδζ διέτασσε τὸν Ραοὺλ:

—Κλεῖσε τὴν πόρτα, μπόῦ!

Ὁ μικρὸς, χωρὶς νὰ ἐννοῇ καλὰ-καλὰ τί συνέβαινε, ἁπλῶς ἀπὸ τὴν συνήθειαν ποῦ εἶχε νὰ ὑπακούῃ εἰς πᾶσαν διαταγὴν τῆς κυρίας του, ἐπῆγε κ' ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ δρόμου.

Ἐπιστρέψας, παρευρέθη εἰς περίεργον θέαμα. Οἱ τρεῖς ὑπάλληλοι, ὠχροὶ, ἔντρομοι ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῶν ρεβόλβερ ποῦ τοὺς ἐσκόπευαν, εἶχαν σηκώσῃ τὰ χέρια των ὑψηλὰ καὶ τὰ ἐκρατοῦσαν ἔτσι, κωμικοὶ ὡς νευρόσπαστα ποῦ τοὺς τραβᾷ κανεὶς τὰ σχοινί.

ρεβόλβερ ποῦ τοὺς ἐσκόπευαν, εἶχαν ἰδῇ ὁ Ραοὺλ ἀπὸ τὴν θύραν, παρουσιάσθη κραδαίνων καὶ αὐτὸς ἕνα πιστόλι,

(Ἕπεται συνέχεια)

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ ΤΟΥ

Ἦτανε μιὰ φορὰ ἕνα παιδὶ καὶ εἶχε ἕνα στομάχι.

Βέβαια ὅλα τὰ παιδιὰ ἔχουν ἀπὸ ἕνα στομάχι, μὰ αὐτὸ τὸ παιδὶ καὶ αὐτὸ τὸ στομάχι ἦτανε πολὺ περίεργα.

Ἦτανε πάντοτε μαλωμένα, ἂν καὶ τὸ παιδὶ ἦτανε καλὸ παιδὶ καὶ τὸ στομάχι καλὸ στομάχι. Μ' αὐτὸ συμβαίνει πολλὲς φορὲς ἀκόμα καὶ ἀναμεταξὺ σταὺς ἀνθρώπους.

Ἐκεῖνο ποῦ τοὺς ἔβανε σὲ φιλονεικία δὲν ἦτανε οὔτε περισσότερο οὔτε λιγώτερο ἀπὸ ἕνα δαμάσκηνο.

Τὸ παιδὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ δαμάσκηνα, μὰ καὶ τὸ στομάχι τὰ γαποῦσε, μόνο ποῦ δὲν ἤθελε νὰ φορτώνεται πολλὰ διὰ μιᾶς.

Τὸ στομάχι ἤθελε νὰ ἔχῃ ἕξη δαμάσκηνα, μὰ τὸ παιδὶ ἤθελε νὰ τρῶῃ ἑφτά.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν αἰτία προερχότανε ὅλη ἡ φιλονεικία. Γιατὶ καὶ τὸ στομάχι καὶ τὸ παιδὶ ἦτανε πεισματάρικα καὶ κανένα ἀπὸ τὰ δύο δὲν ὑποχωροῦσε στὸ ἄλλο.

Μιὰ μέρα τὸ παιδὶ κάθησε καὶ ἄρχισε νὰ καταβροχθίζῃ δαμάσκηνα. Ἡ δουλειὰ πήγαινε καλὰ ὡς τὰ πρῶτα ἕξη. Τ' παιδὶ τάτρωγε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι καὶ τὸ στομάχι δὲν ἔβγαζε τσιμουδιά.

Τότε πῆρε τὸ παιδὶ τὸ ἕβδομο δαμάσκηνο κ' ἐπειδὴ ἤξευρε τὴν ἰδέα τοῦ στομαχιοῦ γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεση καὶ ἤτανε καὶ λίγο σκανδαλιάρικο, φώναξε:

«Ὁρίστε, παρακαλῶ, στομάχι».

Καὶ μὲ τὸ λόγο αὐτὸ κατάπιε διαστικὰ τὸ δαμάσκηνο μαζὶ μὲ τὸ κοκκοῦτσι.

«Παρακαλῶ, μικρέ μου», εἶπε τὸ στομάχι.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ αἰσθάνθηκε τὸ παιδὶ φοβεροὺς πόνους στὸ στομάχι.

Τότε τοῦ ἔδωκαν κὰ πῆ λάδι.

Ὅταν ὕστερα ἀνεκαλύφτηκε πῶς εἶχε φάει δαμάσκηνα, ἔφαγε καὶ ξύλα, γιατὶ δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ φτάνῃ τὰ δαμάσκηνα ἀπὸ τὴν δαμασκηνιὰ χωρὶς ἄδεια.

Ὥστε τὸ πρᾶγμα δὲν ἤτανε καὶ πολὺ διασκεδαστικό.

Μ' ὅλα ταῦτα ἄρχισε πάλι τὰ ἴδια μόλις πέρασε αὐτὴ ἡ ἱστορία. Γιατὶ ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὰ δαμάσκηνα, ἄλλως τε τὸ θεωροῦσε καὶ ντροπὴ ἕνα γερὸ παιδὶ σὰν αὐτὸ νὰ ἐπιτρέπῃ στὸ στομάχι του νὰ τὸ ἐνοχλῇ.

Ἕνα βράδυ κάθησε στὴ σκάλα σκεφτικό. Εἶχε τελειώσει τὴς ἐργασίες του γιὰ τὸ σκολεῖο καὶ εἶχε πάει ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ δαμασκηνιὰ καὶ εἶχε μετρήσει πῶς εἶχαν μείνει ἀκόμα δεκατέσσαρα ἀκριβῶς δαμάσκηνα.

—Ἀκόμα δυὸ φορὲς θὰ μαλώσουμε, κακόστομάχι» εἶπε. «Καὶ ἂν δὲν τὰ βγάλω πέρα μαζί σου αὐτὴ τὴ χρονιά, τότε περίμενε ὡς τοῦ χρόνου τὸ καλοκαίρι!»

—«Μὰ ἐγὼ δὲν τρέχω ἐμπρὸς ἀπὸ σένα, φίλε μου», ἀποκρίθηκε τὸ στομάχι· «ὅπου θὰ εἶσαι σὺ θὰ εἶμαι κι' ἐγώ. Ἄλλως τε, θὰ ἰδωθοῦμε πάλι, νομίζω, τὰ Χριστούγεννα. Τὰ γλυκίσματα τότε εἶνε κάτι ὡραῖο πρᾶγμα, ἢ ἐλησμόνησες πόσο ὡραῖα πέρασες τὸν περασμένο χρόνο;».

—«Δὲ λησμόνησα», εἶπε τὸ παιδὶ καὶ ἔσφιξε τοὺς γρόνθους του· «εἶσαι κακὸς καὶ ἐλεεινὸς φίλος καὶ ἐν ὅσῳ ζῶ θὰ τἄχω μαζί σου».

—«Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνῃς αὐτό», εἶπε τὸ στομάχι ἀτάραχο. «Ὑπάρχουν τόσα μαλλώματα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο! Ἕνας φρόνιμος ἄνθρωπος πρέπει νὰ τἄχῃ καλὰ μὲ τὸ στομάχι του. Σὲ περνοῦσα, καϋμένε, γιὰ μεγαλύτερο καὶ λογικώτερο».

—«Εὐχαριστῶ... τὰ ξέρουμε», ἀπήντησε τὸ παιδί. «Αὐτὰ λέτε πάντα στὰ παιδιὰ σὰ θέλουνε νὰ πάρουν τίποτε, πῶς τάχα κάνουν πρᾶγμα ποῦ δὲν πρέπει! Μὰ τώρα εἶμαι κουρασμένος καὶ θέλω νὰ κοιμηθῶ. Τότε μπορεῖς νὰ γουργουλίζεις ὅσο θέλεις ἂν σοῦ κάνῃ γοῦστο. Εἶσαι σὰν παιδάκι ποῦ ὅλο ἐνοχλεῖ τοὺς ἀνθρώπους».

—«Δὲν πιστεύεις πῶς ἔχω νὰ τελειώσω τὴ δουλειά μου», εἶπε τὸ στομάχι. «Ἄκουσε... μπορῶ νὰ σοῦ κάμω μιὰ πρόταση;»

—«Ἂν εἶνε γιὰ τὰ ἕξη δαμάσκηνα, κάνεις καλὰ νὰ σιωπήσῃς», ἀποκρίθηκε τὸ παιδί· «τὰ μέτρησα. Εἶνε δεκατέσσαρα καὶ 14 : 2=7. Δὲν τἀφήνω».

—«Ὄχι», εἶπε τὸ στομάχι. «Πρόκειται γιὰ ὅσα δαμάσκηνα θέλεις».

—«Τότε πρόκειται γιὰ πολλά, εἶπε τὸ παιδί. «Ν' ἀκούσω λοιπόν!»

—«Σοῦ προτείνω ν' ἀναλάβῃς γιὰ μιὰ μέρα τὴ δουλειά μου, δηλαδὴ γιὰ 24 ὧρες... ἀπὸ τὸ ἕνα πρωὶ ὡς τὸ ἄλλο. Τότε ἴσως θὰ μὲ βλέπῃς μὲ καλύτερο μάτι».

Τὸ παιδὶ κάθησε λίγο καὶ ἔμεινε σκεφτικό. Ἔπειτα ρώτησε.

—«Ἐγὼ θὰ κανονίζω τότε ἂν θὰ ἔχω πόνους ἢ ὄχι;»

—«Βέβαια, ἐσὺ θὰ κανονίζῃς ὅλα», ἤτανε ἡ ἀπάντησι. «Ἐσὺ θὰ φροντίζῃς γιὰ τὴ δουλειά μου· ὅπως ἐσὺ θὰ φροντίζῃς, ἔτσι καὶ θὰ γίνεται».

—«Σύμφωνοι», εἶπε τὸ παιδί.

Ἐσύμφώνησαν ν' ἀρχίσουν ἀπὸ τὸ ἄλλο πρωί. Τὸ παιδὶ ἐπῆγε καὶ κοιμήθηκε καὶ ὅλη τὴ νύχτα ὠνειρευότανε τί ὡραῖα θὰ περνοῦσε.

Τὸ πρωὶ σηκώθηκε ἐνωρὶς καὶ ἡ πρώτη δουλειὰ ἤτανε νὰ καταιβῇ στὸν κῆπο νὰ φτάσῃ τὰ 14 δαμάσκηνα καὶ νὰ τὰ φυλάξῃ σὲ ὅσο μποροῦσε ἀσφαλισμένο μέρος. Ἔπειτα ἔπιε τὸ ζεστὸ γάλα του καὶ ἔφαγε, ὅπως συνήθιζε, τὰ τρία παξιμαδάκια του, ἐπῆρε τὰ βιβλία του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σκολεῖο.

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴ θύρα, τὸ στομάχι του ἄρχισε νὰ φωνάζῃ τρομαχτικά!

—«Εἶσαι στὰ συγκαλά σου μικρέ... νὰ πρέχῃς ἔτσι;»

—«Καλὴ μέρα, στομάχι,» εἶπε ὁ μικρός. «Πρέπει νὰ βιαζόμαστε, ἀλλοιῶς θὰ πᾶμε ἀργὰ στὸ σκολεῖο».

—«Καὶ δὲν σκέπτεσαι τὸ γάλα καὶ τὰ τρία παξιμαδάκια;» ρώτησε τὸ στομάχι.

—«Τί συμβαίνει μ' αὐτά; Μοῦ νοστίμισαν πολύ...»

—«Βέβαια... εὐχαριστῶ πολύ. Αὐτὸ εἶνε δική σου δουλειὰ νὰ σοῦ ἀρέσῃ τὸ φαγί. Μὰ σήμερα ἔχεις ἀναλάβει καὶ τὴ δική μου δουλειά· νὰ χωνέψῃς τὸ φαγί».

—«Ἄ», εἶπε τὸ παιδί. «Δὲν εἶνε καὶ σπουδαῖο πρᾶγμα δυὸ παξιμαδάκια. Πόσο διαρκεῖ αὐτὴ ἡ δουλειά;»

—«Ὡς τὸ πρόγευμα», ἀπήντησε τὸ στομάχι.

—«Τότε πρέπει νὰ κάμῃς ὑπομονή», εἶπε τὸ παιδί.

—«Μοῦ φαίνεται πῶς δὲ ξέρεις τί σοῦ γίνεται», εἶπε τὸ στομάχι. «Νομίζεις πῶς μπορῶ νὰ περιμένω;

—«Ὀφείλεις», ἀπεκρίθη τὸ παιδί, «γιατὶ πρέπει νὰ πάω στὸ σκολεῖο. Ὁ πατέρας λέει πῶς ἂν ἀμελήσω τὸ σκολεῖο δὲ θὰ γίνω καλὸς ἄνθρωπος. Λοιπόν, ἂς φυλάξωμε τὰ παξιμάδια ὡς τὴ μία τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς».

—«Κουταμάρες! Ὁ πατέρας σου λέει ὅσα φτάνει τὸ μυαλό του. Μὰ δὲ τοῦ εἶπες ἀκόμα τὴ συμφωνία μας. Τὸ παιδὶ εἶνε ἕνα παιδὶ καὶ ὁ λόγος εἶνε ἕνας λόγος».

(Ἕπεται συνέχεια)

(Karl Ewald) Μετάφρασις Δ. Ζ.

"ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,,

Τὰ συντριμμένα, τ' ἄμορφα ἀρχαῖα ἀγάλματα
Πῶς τὰ λυποῦμαι!
Μὴν ἀξιωθοῦν ὄμοια νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια μας
Ὅ,τι ἀγαποῦμε.

Τὸ κάθε ὡραῖο, μὲ μιᾶς, ἀκέριο ἀς χάνεται,
Κι' ὄχι νὰ μένῃ,
Σέργονταις τὴ ζωὴ μισή, ἀρρωστιάρικη
Καὶ νεροπασμένη.

Τὸ κάθε ὡραῖο νἀφίνῃ ὡραῖο στὰ μάτια μας
Τὸ πέρασμά του,
Κι' ὡραῖο νὰ ζῇ στῆς μνήμης τὰ Ἠλύσια
Τὸ φάντασμά του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Είνε χαρτιά.

Εἰς τὸ σκότος, τὰ μετρᾷ ψηλαφητεί. Εἶνε καμμιὰ δωδεκαριὰ κ' ἔχουν τὸ σχῆμα ἐπιστολῶν.

Ἐπιστολαί; Τί ἐπιστολαὶ εἶνε αὐταί; Καὶ ποῖος τὰς ἔχωσεν ἐκεῖ-μέσα;

Ἔξαφνα ἐνθυμεῖται τὸν τρελλόν. Ὅταν ὁ δυστυχής, τὸν ὁποῖον ἐβοήθησεν εἰς τὸ Σοχοσκουέρ, τοῦ ἐπέστρεψε τὸ σακκάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε ρίψει εἰς τοὺς ὤμους του, ἐγελοῦσεν, ἐγελοῦσεν, ὡς ἄνθρωπος ποῦ ἔκαμε κάτι καλὸν καὶ εἶνε εὐχαριστημένος...

Αὐτός, χωρὶς ἄλλο, θὰ ἔχωσε τὰ χαρτιὰ μεταξὺ τῆς φόδρας καὶ τῆς τσόχας τοῦ σακκακιοῦ του. Ἀλλὰ διατί;...

Ἀ, τί δὲν θὰ ἔδιδεν, ἂν ἠμποροῦσε νὰ ρίψῃ ἓν βλέμμα εἰς τὰς ἐπιστολὰς ἐκείνας, διὰ νὰ ἴδῃ τί εἶνε. Τὸ σκότος γύρω του ἦτο βαθύ. Εἶχεν ὅμως τὸ προαίσθημα, ὅτι τὰ χαρτιὰ ποὺ ἐκρατοῦσεν, ἦσαν πολύτιμα.

Ἔξαφνα ἀνατριχιάζει. Τὸ ὡρολόγι κτυπᾷ. Τέσσαρες ἡ ὥρα. Θὰ ξημερώσῃ... Ὀλίγον, ἐλάχιστον φῶς εἰσχωρεῖ ἤδη ἀπὸ τὰς ραγάδας τῆς θύρας.

Ὀλίγας στιγμὰς ἀκόμα καὶ θὰ μάθῃ.

Μὲ πάλλουσαν καρδίαν καταβάλλει μεγάλην προσπάθειαν διὰ νὰ διακρίνῃ διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὰ γράμματα. Ἀλλὰ τὸ φῶς εἶνε ἀκόμη ἀμυδρὸν καὶ δὲν τὸ κατορθώνει.

Ἀλλὰ σιγὰ-σιγά, ὅσον προχωρεῖ ἡ ὥρα, τὸ φῶς δυναμώνει. Καὶ ἐπιτέλους, ὁ Μωρὶς ξεχωρίζει αὐτὰς τὰς λέξεις, γραμμένας εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς πρώτης ἐπιστολῆς μὲ κάπως παχύτερα γράμματα:

«Ἀγαπητέ μου σύζυγε... πρὶν σὲ... ἐμπιστευθῶ... μυστικόν...»

Ἔξαφνα ὁ Μωρὶς ἀκούει τὸν κρότον τοῦ σύρτου. Ἀνοίγουν...

Εἰς τὴν ταραχήν του δὲν εἶχεν ἀκούσῃ τὰ βήματα τῶν δημίων του ποὺ ἐπέστρεψαν...

Μόλις προφθάνει νὰ κρύψῃ τὰς ἐπιστολὰς εἰς τὴν φόδραν τοῦ σακκακιοῦ του καὶ νὰ τὸ φορέσῃ.

—Τί σᾶς ἔλεγα; καγχάζει ὁ Σάρλυ. Νά τον, ἐλύθηκε!.. Καλὴ ἰδέα νὰ τὸν κλείσωμε ἐδῶ-μέσα. Τοὐλάχιστο βρίσκομε τὸ πουλὶ στὸ κλουβί του.

—Κ' ἐγὼ τί ἔκανα ἐδῶ-ἀπέξω, ἀπαντᾷ ὁ καμπούρης. Μποροῦσε ποτὲ νὰ μοῦ φύγῃ;.. Ἔλατε τώρα! τὸ γλέντι μας!

Ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ εἶνε ὠχρότατος εἰς τὴν στάσιν του, ὅμως δὲν διακρίνεται ἡ παραμικρὰ δειλία. Στέκεται ὑπερήφανος πρὸ τῶν δημίων του καὶ τοὺς κυττάζει χωρὶς νὰ τρέμῃ διόλου. Ὁ Σάρλυ τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ἐρωτᾷ:

—Ἐέρεις, ὅτι θὰ ἀποθάνῃς;

—Ναί, ἀποκρίνεται ὁ νέος.

—Καὶ δὲν διαμαρτύρεσαι;

—Πρὸς τί; λέγει ὁ Μωρὶς ὑψώνων τοὺς ὤμους.

Ὑπόκωφος ψίθυρος ὑποδέχεται αὐτὰ τὰ λόγια. Ὡρισμένως, ὁ μικρὸς αὐτὸς Γάλλος εἶνε ἥρως! Οἱ κακοῦργοι ἀνταλλάσσουν γοργὸν βλέμμα καὶ μερικοὶ προφέρουν σιγὰ τὴν λέξιν: θάρρος...

Τὸ ὡρολόγιον ἀπὸ μακρὰν, κτυπᾷ πέντε.

Ἦλθαν ἐν σώματι διὰ νὰ παρευρεθοῦν εἰς αὐτὸν τὸν ἀπαγχονισμόν. Ἀλῆται καὶ κακοποιοὶ ἀπὸ ὅλας τὰς συνοικίας τῆς μεγάλης πρωτευούσης, ἐμαζεύθησαν ἐκεῖ.

Τότε ὁ Σάρλυ δημηγορεῖ. Ἐξηγεῖ εἰς τὸ πλῆθος ἐν συντόμῳ ποῦ καὶ πῶς συνήντησε τὸν αἰχμάλωτον, ἐπαναλαμβάνει τί τοῦ εἶπεν ὁ διεύθυντής τοῦ μπὰρ καὶ ζητεῖ τὴν κρίσιν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀκούουν.

Ὅλοι, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, κηρύσσονται ὑπὲρ τῆς ἐσχάτης τιμωρίας.

—Εἶσαι κατάσκοπος τῆς Ἀστυνομίας. Πρέπει νὰ ἀποθάνῃς!

Εἰς τὴν σιγὴν, ἡ ὁποία διαδέχεται τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἐτυμηγορίαν, ἀντηχεῖ τὸ ὀξὺ καὶ ἀπαίσιον γέλιο τοῦ καμπούρη.

Αἱ προετοιμασίαι γίνονται γρήγορα. Ὁ Μωρὶς ἀναβιβάζεται εἰς ἓν εἶδος ἐξέδρας, κάτωθεν ἑνὸς σιδηροῦ κρίκου, ἀπὸ ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους δένονται τὰ ἐπισκευαζόμενα πλοιάρια. Ὁ Σάρλυ μὲ δύο ἄλλους ἀλήτας περνοῦν ἕνα σχοινὶ εἰς αὐτὸν τὸν κρίκον καὶ κάμνουν μίαν θηλειάν.

Ἔπειτα, εἰς νεῦμα τοῦ ἀρχηγοῦ — ἑνὸς φοβεροῦ κακούργου τοῦ Οὐάπιγκ,—ὁ Σάρλυ περνᾷ τὴν θηλειὰν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ καταδίκου...

Τρία κτυπήματα καὶ μὲ τὸ τρίτον, οἱ δήμιοι θάπωθήσουν τὴν ἐξέδραν καὶ ὁ Μωρὶς θὰ εὑρεθῇ κρεμασμένος.

Ὁ ἀρχηγὸς κτυπᾷ μὲ τὰς παλάμας του καὶ μετρᾷ: ἕνα... δύο!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΣΤ' ΑΥΤΙ

Τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν στιγμὴν ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ, μὲ τὸ αἷμά του βομβοῦν εἰς ταυτιά του, ἐπαναβλέπει εἰς γοργὸν ὅραμα, τὸ ἐξοχικὸν σπιτάκι ὅπου διέρρευσεν ἡ παιδική του ἡλικία, τὰ μαθητικά του χρόνια, τὸ ἐργαστήριον τοῦ Βωτιέ, τὴν κλοπὴν τῆς κασετίνας, τὰ κατόπιν συμβάντα του καὶ ἔξαφνα...

Ἔξαφνα τοῦ ἔρχεται καθαρωτάτη ἡ ἀνάμνησις τοῦ τρελλοῦ, ὁ ὁποῖος διέσχισε τὰς φλόγας, τὴν νύκτα ποὺ ἐκάη τὸ μπὰρ τοῦ Θωμᾶ, κ' ἐνθυμεῖται, ναί, τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐνθυμεῖται ὅτι εἶδε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰς τὸ μπὰρ καὶ συλλογίζεται ὅτι θὰ ἦτο ὁ ἴδιος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐβοήθησε εἰς τὸ Σοχοσκουέρ.

Τότε γίνεται φῶς εἰς τὸν νοῦν του καὶ ἐννοεῖ...

Τὰ γράμματα.... τὰ γράμματα ποὺ ἔχει εἰς τὸ σακκάκι του, εἶνε ἐκεῖνα ποὺ εὑρίσκοντο εἰς τὴν κασσετίναν.

—Σταθῆτε! φωνάζει ἐκτείνων τὴν χεῖρα. Σταθῆτε!.. Πόσα θέλετε, γιὰ νὰ μοῦ χαρίσετε τὴ ζωή;

Ὁ ἀρχηγὸς ἔκαμε νεῦμα εἰς τοὺς ἄλλους νὰ σιωπήσουν καὶ ἠρώτησε μὲ ὕφος σαρκαστικόν:

—Πρόσφερετε πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ λάβετε χάρι;

—Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς· χρήματα πολλά!

—Πόσα;

—Ὁρίσατε σεῖς τὸ ποσόν! ἐξηκολούθησεν ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ, βέβαιος ὅτι ὁ μαρκήσιος Δεριὺ θὰ ἐπλήρωνε τὰ λύτρα του, ὅσα καὶ ἂν ἦσαν.

Ὁ κακοῦργος συνεβουλεύθη ταχέως τοὺς φίλους του καὶ ἀπεκρίθη:

—Δέχα χιλιάδες φράγκα.

—Δέχομαι!

—Σοῦ δίδω τρεῖς ὧρες γιὰ νὰ πληρώσῃς. Ἄμα περάσῃ αὐτὴ ἡ προθεσμία, δὲν ἐγγυῶμαι γιὰ τίποτε.

Ὁ Μωρὶς κατέβη ἀπὸ τὸ ἐκρίωμα κ' ἔγραψεν ἕνα γραμματάκι πρὸς τὸν μαρκήσιον Δεριὺ, διὰ τοῦ ὁποίου τὸν ἐπληροφόρει, ὅτι ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν του ἐξηρτᾶτο ἡ ἐπιτυχία «ἐκείνου ποῦ ἤξευρε».

«—Ἔτσι, ἐσκέφθη, καὶ ἂν ἀκόμη τὰ γράμματα ποῦ ἔχω, δὲν εἶνε ἐκεῖνα ποῦ νομίζω, ὁ μαρκήσιος δὲν θὰ μὲ κατηγορήσῃ, ὅτι ἠθέλησα νὰ καταχραστῶ τὴν γενναιοδωρίαν του.»

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ γραμματάκι, οἱ σύντροφοι τὸ ἔδωσαν εἰς κάποιον μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ τὸ ὑπάγῃ εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον καὶ νὰ τὸ παραδώσῃ ἰδιοχείρως εἰς τὸν μαρκήσιον.

—Θὰ πάρῃς τὴν ἀπάντησιν, τῷ εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς, καὶ θὰ γυρίσῃς ἀμέσως ἐδῶ. Ἐὰν ἴδῃς ὅτι σὲ ἀκολουθεῖ κάποιος ἢ ἁπλῶς σ' ἐπιτηρεῖ, μὴ γυρίσῃς... Θὰ ἐννοήσωμε καὶ θὰ κάμωμε ὅ,τι πρέπει, προσέθεσε κυττάζων ἀπειλητικῶς τὸν Μωρὶς Ζιλλάρ.

Ἐπέρασε μία ὥρα,—μία ὥρα ποῦ ἐφάνη εἰς τὸν Μωρὶς αἰών..

Ὁ ταχυδρόμος δὲν ἐπέστρεφε...

Ἐπέρασεν ἄλλη μία ὥρα, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ ἡ κατάστασις. Οἱ κακοῦργοι ἄρχισαν νανοπομονοῦν.

—Ὁ καπετάνιος καὶ ὁ Σάρλυ, ἐμουμουρίζαν, τὴν ἔπαθαν σὰν ἀτζαμῆδες. Τοὺς ἐτύλιξε ὁ νέος τζέτλεμαν! Ἔπλασε ἕνα παραμύθι, γιὰ νὰ κερδίσῃ καιρό.

Ἦλθε καὶ ἡ τρίτη ὥρα.

Ὁ Μωρὶς ἦτο ἀκόμη πλέον ἀπελπισμένος ἀπὸ τὸ πρωί. Καὶ αὐτὸς ποῦ δὲν ἐφοβήθη οὔτε ὅταν τοῦ ἐπέρασαν τὴ θηλιὰ στὸ λαιμό, τώρα ἔτρεμε...

Διὰ νὰ προλάβουν κάθε αἰφνιδιασμόν, οἱ κακοῦργοι ἔταξαν φρουροὺς εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὑπονόμου καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοὺς ἐρωτοῦσαν μὲ νεύματα.

Τίποτε! τίποτε!..

Τὸ τελευταῖον τέταρτον τῆς προθεσμίας ἐπλησίαζεν. Ὁ Μωρὶς ἠσθάνετο ψυχρὸν ἱδρῶτα νὰ τοῦ βρέχῃ τοὺς κροτάφους· ἐκύτταζε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐστέκοντο οἱ φρουροί.

Ἔξαφνα ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐπλησίασε τοὺς συντρόφους του καὶ ἀνήγγειλεν, ὅτι κάποιος ἤρχετο τρέχων.

Γενικὴ συγκίνησις. Μετ' ὀλίγον ἀντήχησε μία κραυγή:

—Αὐτὸς εἶνε! ὁ ταχυδρόμος!

Ὁ Μωρὶς ἐστηρίχθη εἰς τὸν τοῖχον, διὰ νὰ μὴ πέσῃ λιπόθυμος. Ὅ,τι συνέβη κατόπιν, τὸ εἶδεν, ἀπὸ τὴν ζάλην του, ὡς ὄνειρον.

Ὁ ταχυδρόμος ἦτο μόνος... Ἔφερε χρήματα καὶ ὁ Μωρὶς διέκριναν ἀμυδρῶς τὸν ἀρχηγὸν καὶ τὸν Σάρλυ νὰ μετροῦν χρυσᾶ νομίσματα. Ἔπειτα ἤκουσε μίαν ἀγρίαν φωνήν:

—Εἶσαι ἐλεύθερος!

Καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, κλονούμενος, παραπαίων, ὁ Μωρὶς ἠσθάνθη νὰ τοῦ δένουν τὰ μάτια καὶ νὰ τὸν ὁδηγοῦν εἰς τὴν κλίμακα τῆς ὑπονόμου.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Μία ρίζα

Ὁ δρώκων, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐδῶ, δὲν εἶνε παρὰ μία ρίζα, ὅπως εὑρέθη εἰς ἕνα ἄγρον τῶν περιχώρων τῆς Τούρης (Γαλλία) ἀπὸ ἕνα παιδί.

Μοναδικὸν σακκάκι

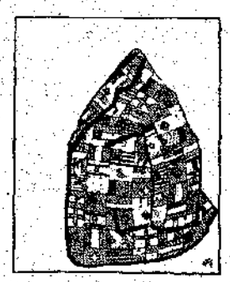

Τὸ ἰσακκάκι αὐτὸ κατεσκευάσθη ἀπὸ ἕνα ράπτην τοῦ Μάντζεστερ, τὸν κ. Μπράουν, καὶ ἀποτελεῖται ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ μικρὰς μεταξωτὰς σημαίας πάσης ἐθνικότητος, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τὰ πακέττα τῶν σιγάρων μερικῶν ἀγγλικῶν καπνοπωλείων. Ὁ κ. Μπράουν ἔκαμε μίαν μεγάλην συλλογὴν ἐξ αὐτῶν, διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὸ περίεργον αὐτὸ ἔνδυμα.

Περίεργον δένδρον

Τὸ δένδρον τοῦτο, τοῦ ὁποίου ὁ κορμὸς ἔχει σχῆμα φιάλης, εὑρίσκεται εἰς τὸ κτῆμα τοῦ κ. Τζὼν Δρίσκολλ, εἰς τὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Μαγικὴ Εἰκών

Αὐτὸς ὁ κύριος περιμένει ἕνα φίλον του. Ποῦ εἶνε;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Θριαμβευτοῦ

	ΡΗ	ΜΙ	ΤΟΡ		
Υ	ΘΩ	ΤΙ	ΑΝ	ΧΙ	
ΠΙΑ	ΟΝ	ΠΙΛ	ΔΡΟ	ΛΟ	ΚΟΝ	ΒΟ
ΒΡΥ	ΤΟΡ	ΤΑ	ΛΙ	ΠΟ	
	ΚΤΟΝ	ΚΑ	ΚΟΝ		
		ΛΟΝ			

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε διαφόρων εἰδῶν πολεμικῶν πλοίων.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νοσταλγίας

R*r* - b**n - q** - i*r* - l*-d*rn**r.

Ν' ἀναγνωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Λύσεις τοῦ 22ου φύλλου

α'.) Πανσυλβανία, Τεξὰς, Ἰνδιάνα, Νεβράσκα.—β'.) Ἀπλήστον τὸ κέρδος.—γ'.) Le fruit du travail est le plus doux des plaisirs.

"Ιδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ !

Ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸ θέατρον. Τὸ δρᾶμα ἦτο πολὺ εὔμορφο καὶ μοῦ εἶχε ἀφίσει καλὰς ἐντυπώσεις. Ἀλλ' ὅταν ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὴν Προκυμαίαν, ἡ γλυκειά αὔρα τῆς θαλάσσης, τὸ ἥσυχο νανάρισμα τοῦ κύματος τὰ συντρόφια του τὰ ναυτόπουλα, καὶ ἡ δροσιά ἐκείνη ποῦ ὑπάρχει στὴν σεληνόφωτη βραδυά, εἶχαν διαλύσει ὅλας μου τὰς ἐντυπώσεις. Ὅταν ἔφθασα στὸ σπίτι, ἐνύσταζα ἤδη, καὶ ἀνέβηκα στὴν κάμαρά μου διὰ νὰ κοιμηθῶ. Ἠθέλησα νἀνάψω τὸ φῶς, ἀλλὰ δὲν ηὗρα σπίρτα καὶ ἕνεκα τούτου ἀναγκάσθηκα νὰ καταφύγω στὸ εἰκονοστάσι, ὅπου πάντοτε ὑπάρχουν. Ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ στὰ μάτια μου ἔπεσε πάλι τὸ ἐσωτερικό του: ἕνα δωμάτιον στενόν, ἄδειο, μὲ μόνο τὸ εἰκονοστάσι, στὸν ἕνα τοῖχο. Ἡ Ἁγία Τριὰς στὴ μέση, καὶ γύρω ὅλες ἡ ἄλλες *εἰκόνες. Ἐμπρὸς στῆς εἰκόνες ἕνα καν*δύλι τρεμοσβῦνον μέσα σ' ἕνα φαναράκι κρεμαστό. Ὅλων τῶν εἰκόνων τὰ μάτια σὲ βλέπουν ὅταν μπαίνῃς μέσα. Καὶ τῆς Παναγιᾶς καὶ τῶν ἁγίων καὶ τοῦ Χριστοῦ ὡς παιδιοῦ· ἀλλὰ πρὸ παντων τὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ στὸ Σταυρό.

Ἐκείνη ὅμως τὴ βραδυὰ κάτι ἐξαιρετικὸν εἶχε τὸ εἰκονοστάσι. Ἦτο μιὰ καθέκλα στρωμένη μὲ ἄσπρο πανὶ καὶ μὲ ἕνα πιάτο κόλλυβα. Ἦτο ἡ ἡμέρα τῶν «Ψυχῶν». Ἡ γιαγιά μου, ἀπὸ τὴν ἡμέραν, τὰ εἶχεν ἑτοιμάσει διὰ τοὺς ἀποθαμμένους. Πρὸ τοῦ θεάματος τούτου, ἀμέσως ἀφῆκα τὴν νάρκην μου καὶ ἦλθα στὴν πραγματικότητα. Ἐννόησα ὅτι ἡ παρουσία μου ἀπετέλει παραφωνίαν εἰς ὅλο ἐκεῖνο τὸ περιβάλλον. Τί ἐγύρευα ἐγὼ ποῦ μόλις εἶχα ἔλθει ἀπὸ τὸ θέατρο, ἀπὸ τὴν διασκέδασιν, μὲ τὰ πνεύματα ἐκεῖνα, ποῦ ἐπεσκέπτοντο τὸ σπίτι μας;...

Τὸ ἐκατάλαβα καὶ χωρὶς νὰ πάρω τὰ σπίρτα ἐβγῆκα ἔξω καὶ ἔκλεισα τὴν πόρταν. Ἔπειτα, ἀπὸ περιέργειαν, ἐκύτταξα ἀπὸ τὴ κλειδωνιὰν καὶ εἶδα—μοῦ ἐφάνη —τὸ κανδῆλι μὲ σιγανὰ σκασίματα νὰ ὁμιλῇ μὲ τὰ πνεύματα ποῦ τὸ ἐτριγύριζαν, καὶ τὰς εἰκόνας νὰ μὴ βλέπουν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλλὰ νὰ *σκύβουν* πρὸς τὰ κάτω...

Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο

ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΜΟΣ

Μεσάνυκτα!

Σκότος βαθύ! Ἄκρα σιγὴ ἐπικρατεῖ εἰς τὸ στρατόπεδον. Μόνος ὁ ρυθμικὸς βηματισμὸς τοῦ σκοποῦ ἀκούεται, ὅστις ἐπαγρυπνεῖ καὶ μὲ τὸ τεντωμένο καὶ ἀκούραστο μάτι του προσπαθεῖ νὰ διαπεράσῃ τὰ σκότη τῆς νυκτός, ἔχων τὸ μάνλιχερ, τὸν ἀχώριστον του σύντροφον, εἰς τὸν ὦμον.

Αἴφνης *μία* φωνὴ ἀκούεται:

—Τίς εἶ!!

Εἶνε ὁ σκοπὸς ποῦ κάτι θἄκουσε

—Τίς εἶ; ἐπαναλαμβάνει ἐκ δευτέρου· ἀλλὰ τίποτε!

Πυροβολισμὸς ἀκούεται καὶ στὴ στιγμὴ ἡ σάλπιγξ καὶ ἡ ἀδιάλειπτος καὶ ἀκούραστος φωνὴ τῶν ἀξιωματικῶν «στὰ ὅπλαααα ἀ!!» ἐξυπνᾷ τοὺς στρατιωτας.

Οἱ στρατιῶται σηκώνοντ' ἀπὸ τὸν ὕπνο, ἁρπάζουν τὸ ντουφέκι των καὶ τρέχουν νἀποκρούσουν τὸν ἐχθρόν, ὁ ὁποῖος ἐπιχειρεῖ νυκτερινὸν αἰφνιδιασμόν. Μάχονται γενναίως καὶ ἀπεγνωσμένως, ἀψηφοῦντες τὸν θάνατον. Καὶ τέλος, μὲ μίαν γενναίαν ἔφοδον, ὁ ἐχθρὸς ἀποκρούεται μὲ ἀρκετὰς μεγάλας ἀπωλείας. Ἡ σάλπιγξ ἀνακρούει τὸ «παύσατε πῦρ». Τὸ πῦρ ἔπαυσε καὶ οἱ στρατιῶται ἐπέστρεψαν εἰς τὰς σκηνάς των, διὰ νὰ συνεχίσουν τὸν διακοπέντα ὕπνον των.

Ἄγρυπνος Φύλαξ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

I—ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΑ ΚΑΙ ΦΙΔΙ

Κάτω ἀπ' τὰ φύλλα σὰν ἀχτίδα
Γυάλισε μιὰ πυγολαμπίδα.
Ἕνα φίδι τὴν ἐγγίζει
καὶ στὴ μέση τήνε σχίζει.
—«Τί ἔκαμα καὶ μὲ χτυπᾷς;
—«Λαμποκοπᾷς!»

II—ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ

Μιὰ προσωπίδα τραγωδεῖ,
ἡ ἀλεποῦ θωρεῖ:
«—Ὦ! κρῖμα, λέει, στὴν ἐμμορφιά,
ἀφοῦ τῆς λείπει ἡ γνῶσι.»
Τῶπε γιὰ κείνους ποῦ τιμὴ
καὶ δόξα τοὺς δωρεῖ
ἡ Τύχη, ὅμως μυαλὸ κοινὸ
ἀρνεῖται νὰ τοὺς δώσῃ.

Νικήτρια Κυανόλευκος

ΠΑΡΑΞΕΝΟΝ ΔΩΡΟΝ

Κλαίει ἡ Λιλὴ ἀπαρηγόρητα. Κλαίει καὶ τὰ δάκρυά της τρέχουν σὰν ποτάμι.

«Παῦσε πιὰ τὶς κλάψες, τῆς φωνάζει ἡ μὶς Δώρα, κ' ἔλα νὰ μελετήσῃς, εἰδεμὴ θὰ σὲ τιμωρήσω καὶ δὲν θὰ βγῇς σήμερον περίπατο». Τοῦ κάκου ὅμως, ποῦ νὰ ἀκούσῃ ἡ μικροῦλα!

—Μὰ τί ἔχεις ἐπιτέλους, κακόπαιδο, θὰ μοῦ εἰπῇς;

Καὶ ἡ Λιλὴ μὲ ἀναφυλητὰ ἀρχίζει νὰ διηγῆται τὸ πάθημά της.

Ὁ Μπέμπης, ὁ μικρός της ἀδελφός, εἶχε *πάρῃ* κρυφὰ τὸ εὔμορφο καπελάκι τῆς ἀδελφούλας του, καὶ ἐπειδὴ τὸ τριαντάφυλλο ποῦ τὸ στόλιζεν ἦτο σὰν φυσικό, τὸ ἐξήλωσε μὲ ὅλην του τὴν ἀφέλειαν, γιὰ νὰ τὸ προσφέρῃ στὴν γιορτὴν τῆς μικρᾶς του φίλης Μαρίκας.

Φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξιν τῆς Λιλῆς ὅταν ἠθέλησε νὰ φορέσῃ τὸ καπελάκι της. Τὸ τριαντάφυλλο ἦτο ἄφαντο καὶ ἡ Λιλὴ ἀπαρηγόρητη. Εὐτυχῶς ἡ Μὶς Δώρα ἠξεύρει νὰ παρηγορῇ τὰ παιδιὰ καὶ ἀφοῦ τῆς ὑπεσχέθη ἕνα ὡραιότερον, τὴν ἔστειλεν νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὸν μικρὸν Μπέμπην.

Ἄδδα

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗΝ ΗΛΙΚΙΑΝ ΕΝΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ἐνῷ ἦτο παιδὶ ἀκόμη, ὁ Κλήβελανδ, ὁ πρώην πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐδείκνυε τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν πονηρίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀργότερον παρετήρησαν εἰς αὐτόν.

Μίαν φορὰν ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ διὰ χάρακος, ἕνεκα μικρᾶς ἀταξίας. Ὁ καθηγητὴς τὸν προσεκάλεσε πρὸ τῆς ἕδρας καὶ τοῦ ἐδείκνυε τὸν χάρακα ἀπειλητικῶς. Ὁ μικρὸς Κλήβελανδ, ἐπειδὴ εἶχε παίξει βόλους καὶ εἶχε λερώσει τὰς χεῖράς του, ἐγνώριζε τί τὸν ἀνέμενε, καὶ διὰ τοῦτο, πρὶν προτείνῃ τὴν χεῖρά του, διὰ νὰ τιμωρηθῇ, ἔπτυσε εἰς τὴν δεξιάν του παλάμην καὶ κατόπιν τὴν ἐσκούπισεν ὄπισθέν του. Τὴν δὲ ἀριστερὰν ἔκρυψε εἰς τὴν τσέπην του. Ὁ καθηγητὴς εἶδε τὴν δεξιὰν ἀκάθαρτον χεῖρα τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ εἶπεν εἰρωνικῶς.

«Ἄκουσε, ἐὰν εὕρῃς εἰς ὅλην τὴν τάξιν ἕνα περισσότερον ἀκάθαρτο χέρι, ἀπὸ αὐτό, θὰ σοῦ χαρίσω τὴν τιμωρίαν». Χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν ὁ μέλλων πρόεδρος, ἔδειξε ἀμέσως τὴν ἀριστεράν του χεῖρα. Ὁ καθηγητὴς μὲ κόπον ἐκράτησε τὴν σοβαρότητά του, ἐν ᾧ ὅλοι οἱ συμμαθηταί του εἶχαν σκάσει στὰ γέλια. «Καλά» εἶπεν ὁ καθηγητής, δύνασαι νὰ καθήσῃς. Καὶ εὐχαριστημένος, ἐκάθησεν ὁ μικρὸς κατεργαράκος εἰς τὸ θρανίον του.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Διαβολάκι τῶν Ἀθηνῶν

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ἡ εὐτυχία εἶνε μία πεταλοῦδα, τὴν ὁποίαν θὰ συλλάβωμεν μόνον διὰ τῆς τόλμης.

Ὁ φλύαρος σιωπᾷ μόνον ὅταν τὸν ἐπαινοῦν.

Ἐχθρὸς τῆς ἐλπίδος εἶνε ἡ πραγματικότης.

Μαραμένο Γιοῦλι

ΖΑΧΑΡΙ

Τὰ λουλοῦδια ὅταν βάλῃς
Στὸ ποτῆρι μὲ νερὸ
Καὶ μὲ ζάχαρι, βαστοῦνε
λίγο πιὸ πολὺν καιρὸ (*).

Καὶ στὰ λόγια σου σὰν βάλῃς
λίγη ζάχαρι καλή,
Στὴ καρδιὰ τῶν φίλων, μάθε
θὰ βαστάξουν πιὸ πολύ.

Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκος

(*) Ἴδε καὶ «Ἐρανιστὴν» Σ. Μηλιαράκη, καθηγητοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἑλένη πρὸς τὴν μαμά της:

—Μαμά, γιατὶ μὲ κτυπᾷς εἰς τὴν πλάτην, ὅταν φωνάζω;

—Διότι ἔχεις κακὸ κεφάλι.

—Ἀμ ἀφοῦ ἔχω κακὸ κεφάλι, γιατὶ μὲ κτυπᾷς εἰς τὴν πλάτην;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Θριαμβευτοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 20ὴν Μαΐου 1915.

ΜΕ ὅλην τὴν μελέτην τῶν ἐξετάσεων, οἱ καλοί φίλοι μου, βλέπω, δὲν μὲ λησμονοῦν. Καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔχω ἕνα τεράστιον ὄγκον ἐπιστολῶν. Θὰ προσπαθήσω νὰ τοὺς εὐχαριστήσω ὅλους.

Ἡ ἀγωνία σου, **Μέλλων Θριαμβευτά**, εἶνε κοινὴ εἰς ὅλους ὅσοι λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Μόλις πιάσουν τὸ φύλλον, θὰ τὸ κυττάξουν πρῶτα ἁρπακτικά, ὅπως λέγεις, βιαστικά, διὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ἔχουν καμμίαν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν, ἂν τοὺς δημοσιεύεται τίποτε εἰς τὴν **Σελίδα**, κτλ. Ἔπειτα κάθηνται καὶ τὸ διαβάζουν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μὲ τὴν ἡσυχίαν των. Λοιπὸν κ' ἐγὼ ἐρωτῶ: αὗται αἱ στιγμαὶ τῆς «ἀγωνίας», δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς εὐτυχεστέρας ποῦ ζῆτε;

Τὸ βλέπω, **Φράουλα**, ὅτι σοῦ ἀρέσουν πολὺ τὰ γράμματα καὶ ἐννοῶ ὅτι περνᾷς τὰς περισσοτέρας σου ὥρας μὲ βιβλία. Καὶ κάμνεις πολὺ καλὰ ποῦ διαβάζεις τώρα ὡσεπιτοπλεῖστον γαλλικά, διὰ νὰ μάθῃς τὴν γλῶσσαν. Ἔπειτα ὅμως, ἀφοῦ τὴν μάθῃς, νὰ διαβάζῃς ὡσεπιτοπλεῖστον ἑλληνικά.

Ἡρωῒς τῆς Λιέγης, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς *ἐνεργείας*. Ἐὰν εἰς τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς κληρωθῇ συνδρομητής, καὶ ὄχι ἀγοραστής, τὸ ἴδιον εἶνε: παρατείνεται ἡ συνδρομή του ἐπὶ τρεῖς μῆνας. Οἱ φθόγγοι τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς εἶνε: πᾶ, βοῦ, γᾶ, δῆ, κὲ, ζῶ, νῆ.

Μὰ εἶνε ζήτημα, **Μαραμένο Γιοῦλι**, ὅτι ὅταν ἔχῃ κανεὶς τὸν πατέρα του, τὸν φυσικόν του προστάτην, προοδεύει καὶ ἀποκαθίσταται εὐκολώτερα; Δὲν χάνεται ὅμως καὶ ὅταν δὲν τὸν ἔχῃ. Πάντα θὰ βρεθῇ ἕνας θεῖος, ἕνας ἀδελφός, ἕνας πατρικὸς φίλος, νὰ τὸν βοηθήσῃ, νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ. Πόσοι καὶ πόσοι δὲν ἔγιναν ἄνθρωποι, ἂν καὶ ἔμειναν ὀρφανοὶ παιδιόθεν!—Τὰ κομμάτια ποῦ μένουν ἀδημοσίευτα, τὰ καίω. Ὄχι ὅμως ἀμέσως· τὰ φυλάγω μερικοὺς μῆνας, κ' ἔτσι κληρώνονται καὶ παλαιότερα.

Αὐτὸ ποῦ λέγεις, **Τέλλε Ἄγρα**, ἔγεινε μόνον μίαν φοράν, ποῦ δὲν εὐκαιροῦσα καὶ ἄφησα πολλὰ κομμάτια Συνεργασίας διὰ τὸ ἑπόμενον. Θὰ εἴπω εἰς τὴν **Ἐβελίναν** ὅτι, ἂν σὲ συνήντησεν εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἐννοεῖς περὶ τίνος πρόκειται, καὶ τὴν ἐρωτᾷς ἐὰν ἦτο παλαιὰ συνδρομήτρια ἢ ἂν τώρα μόλις ἐπῆρε ψευδώνυμον.

Ὁ **Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου** μοῦ γράφει: «Συμφωνῶ μὲ τὸν **Φάωνα** ὅσον ἀφορᾷ τὴν **Σ.Σ.Σ.** Τί τὰ θέλουν τὰ τόσον ρομαντικά; Διατί δὲν γράφουν ὅπως τὰ «Ὅ,τι πρέπει» τοῦ **Φυσιολάτρου**, «Πάσχα» τοῦ **Τέλλου Ἄγρα**, «Τὸ γλυκὸ» τοῦ **Θαλασσοπουλιοῦ τοῦ Στόλου** κτλ.; Αὐτὸ εἶνε ὡραῖα καὶ ἀπ' αὐτὰ μόνον πρέπει νὰ δημοσιεύωνται...» Ναί, μὰ ποῦ νὰ τὰ βρίσκω πάντα!

Χρυσῆ Ἀκτίς, μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα τὸ γραμματάκι σου. Νὰ ἔχω μίαν τόσῳ θερμὴν φίλην καὶ νὰ μὴ τὸ ξεύρω; Ἁμαρτία ἦτο! Γράφε μου λοιπὸν κάποτε τώρα ποῦ ἔκαμες τὴν καλὴν ἀρχήν. Βεβαίως, ἀφοῦ δὲν εἶδες οὔτε τὄνομά σου, οὔτε τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τ' Ἀποτελέσματα, ἡ ἀπάντησίς σου δὲν ἔφθασεν εἰς τὰ χέρια μου.

Ἐνετικὲ Ἀῆθον, ἔλαβα, εὐχαριστῶ. Τὸ Ἀθρόον Βραβεῖον μόνον μίαν φορὰν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πάρῃ. Ὕψωσα τὴν ἀξίαν τῆς μονάδος, διὰ νὰ ἔχῃ μεγαλητέραν ἀξίαν καὶ τὸ βραβεῖον, δηλαδὴ νἀπονέμεται δυσκολώτερα καὶ σπανιώτερα. Ὄχι, δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ μοῦ ξαναστείλῃ μὴ δημοσιευθέντα τεμάχια διὰ τὴν **Σ.Σ.Σ.**

Σκῆπτρον τοῦ Διός, ναί, νὰ πᾷς εἰς ρωσσικὸν σχολεῖον, ἀλλὰ νὰ μὴ ξεχάσῃς τὰ ἑλληνικά. Ἡ Ἑλλὰς νὰ εἶνε πάντοτε, ὅπως γράφεις, τὸ ὄνειρόν σου. Τὸ γραμματάκι σου μ' ἀρέσει πολύ. Ἂν ἔκαμνες ὅμως **λιγάκι** μικρότερα τὰ γράμματα, δὲν θὰ ἐπείραζε.

Ὁ **Ὀνειροπόλος τῶν Καλαμῶν** (ὁ ὁποῖος, διὰ κάποιον ποῦ μ' ἐρωτᾷ, μένει εἰς τὰς Καλάμας,) τὸ **Μαραμένο Γιοῦλι** καὶ ἄλλοι πολλοί, ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ παρατάξω, συλλυποῦνται μὲ θερμότατα λόγια **τὸν Φάωνα** διὰ τὸν θάνατον τοῦ *πατρός* του.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Δημ. Π. Βορρόπουλος, Λευθεριὰ 'στοὺς Σκλάβους, Προσφιλὴς Ἀνάμνησις, Πράξιλλα, Ζήνων ὁ Κιτιεύς, Τροπαιοῦχος Ἑλλὰς καὶ Ποιμενὶς τοῦ Ὀλύμπου.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ἐν Πάτραις
Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Μεγάλη Ἑλλὰς
Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς Λύσεων
135ον, 142ον καὶ 144ον
(Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1913, σελ. 379 καὶ τοῦ 1914 σελ. 339 καὶ 371)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύσται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια]

Νέα Ψευδώνυμα: Σέρλοκ Χόλμς, α. (!!;) Νὰτ Πίγκερτων, α. (Χ—Χ), Ἀθανάσιος Διάκος, α. (Ε.Σ.) Ἀγκαθάκι, κ. (Χ. Κ.) Γενναῖο Ἠπειρωτάκι, κ. (Δ. Κ.) Ἔνδοξος Κανάρης, α. (Χ. Π.) Ὀρεινὴ Ἀταξία κ. (Α.Κ.) Ἑλληνοπούλα, κ. (Α.Ρ.) Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, α, (Ρ.Ρ.), Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν, ά. (Ι. Κ.) Μαγεμένη Κιθάρα, κ. (Α.Κ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Τελέσιλλα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Ὑπόδουλος Ἑλληνὶς (0) μὲ Ἡρωΐδα τῆς Μανωλιάσας, Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου, Ἐθνικὸν Ὄνειρον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Στὴν Ἀκρόπολι» τοῦ **Γιάννη Ἄρτεμη.** — «Ἡ μελαγχολία μου» τῆς **Πραξίλλας.**—«Τοῦ χωριάτη τὸ σχοινὶ» κτλ. τῆς **Ἑλληνικῆς Αἴγλης.** — «Παιδικὰ Χρόνια» τοῦ **Σκλαβωμένου Ἕλληνος.**— «Ὁ μικρὸς στρατιώτης» τοῦ **Μυνωλᾶ.**— Διάφορα τοῦ **Ἥρωος τῶν Βαλκανίων**, τοῦ **Τέλλου Ἄγρα**, τοῦ **Θαλασσοπουλιοῦ τοῦ Στόλου**, τοῦ **Πανελληνίου Ἀστέρος.** —Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἑλληνοτουρκικὴ Ναυμαχία», «Μετὰ τὰς Ἐξετάσεις - ἀλληγορίαν», «Πρωτομαγιά», «Ἀμοιβὴ τῆς Πλεονεξίας» κτλ. (ἄτεχνα ἢ ἀκατάλληλα).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: **Νοσταλγίαν** (ἔστειλα.) **Μικρὸν Κερκυραῖον** (δυστυχῶς δὲν ἠμπορῶ· ἂν θέλῃς, νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον, διὰ νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ σοῦ ἀπαντῶ·) **Ρουμελιωτάκι** (βλέπεις, ὅτι αἱ εὐχαί μας εἰσηκούσθησαν·) **Κῦμα τοῦ Βοσπόρου** (εὔχομαι τελείαν ἀνάρρωσιν·) **Ἐθνικὸν Ὄνειρον** (τὸ μέτρον εἶνε γενικόν· λέγεις νὰ σ' ἐπερίμενα· ἀλλ' ἂν δὲν ἤρχεσο; νὰ ἔμεναν αὐτὰ τὰ τετράδια καὶ νὰ εἶχες τὴν ἰδέαν, ὅτι τὰ ἔστειλα;) **Μικρὰν Δούκισσαν** (τὸ ὄνειρόν σου ἐσήμαινεν ὅτι ὁ Βασιλεὺς θὰ ἐγίνετο καλά, ὅπως καὶ ἔγεινε·) **Γκραζιέλλαν** (περιμένω καὶ περισσότερα·) **Ὁμηρικὸν Ἥρωα** (ὄχι, ἀφοῦ ἔχῃς ψευδώνυμον, εἰμπορεῖς νὰ διαγωνίζεσαι καὶ μὲ τὄνομά σου δωρεάν· πληρώνουν μόνον ὅσοι δὲν ἔχουν ψευδώνυμον)· **Δοξασμένο Λάβαρο** (νὰ τοὺς στείλῃς, σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τῆς δημοσιευθείσης Προκηρύξεως·) **Ἐλευθερωτὴν** (ἔστειλα·) **Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου** (ὁ τρέχων Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων εἶνε 150, ὁ νέος πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων 151· ἔτσι δὲν εἶνε;) **Ἐλευθερωθεῖσαν Ἤπειρον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) **Λευθεριὰν 'στοὺς Σκλάβους** (βραβεῖον ἔστειλα·) **Ὁμηριάδα** (ναί, νὰ τὰς περιγράψῃς·) **Μποσουὲ** (ἐπιτρέπεται·) **Κυπριακὸν Ἀστέρα** (καλὰ εἶνε· ἂν κληρωθοῦν, θὰ δημοσιευθοῦν· ἡ **Μαγικὴ εἰκὼν** ὅμως κακοσχεδιασμένη·) **Ρωβύρον** (εἰκονογραφημένους γρίφους δὲν δημοσιεύω·) **Ἀθιγγανίδα** (δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θὰ μελετήσῃς ὅσον πρέπει καὶ θὰ διαπρέψῃς·) **Ἄδδαν** (πολὺ ὡραία ἡ ἐπιστολή σου διὰ τὴν **Πρωτομαγιάν**·) **Ἄγρυπνον Φύλακα** (καὶ ἡ ἰδική σου ἐπίσης·) **Ἐλευθερωτὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως** (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) **Νεαρὸν Εὐπατρίδην** (ἐστάλησαν poste restante·) **Αἴσθημα τῆς Πατρίδος** (αὐτὴ ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη· χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσον τὰ μυθιστορήματά μου·) **Ἥρωα τοῦ Σουλίου** (τί εἶνε τὰ Εὔσημα τὸ λέγει ὁ Ὁδηγὸς εἰς τὸ ς'. Κεφάλαιον, § 10·) **Ἔξοδον τοῦ Μεσολογγίου** (εἰμπορεῖς·) **Πτερυγίζουσαν Δόξαν** (μὲ γειὰ τὸ καινούργιο σπίτι·) **Ψάρι τῆς Ξηρᾶς** (νὰ μοῦ τὰ ἐξηγήσῃς, γιατὶ δὲν τὰ ἐδιάβασα· εἰς τὰ πολιτικὰ δὲν ἀναμιγνυόμαι·) **Ἥρωα τοῦ 1913** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) **Φωνὴν τῆς Πατρίδος** (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) **Κῦμα τοῦ Ἰονίου** (ἔχει καλῶς·) **Τρελλὴν Νεράϊδαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) **Μέλλουσαν Δικηγόρον** (αὐτὸ σοῦ ἐδιάλεξα, ἀφοῦ τὸ γράφεις πρῶτον, ἄρα τὸ προτιμᾷς· νὰ

δούμε, θὰ πραγματοποιηθῇ ;) Ἥρωα τῶν Βαλκανίων (πάρα πολὺ ἀργὰ τ'. Ἀποτελέσματα εἶχον δημοσιευθῇ·) Δωρίδα (φαίνεται ὅτι ἔχάθη·) Μπουρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην (ἔστειλα·) Νοσταλγοῦσαν (ἐλπίζω, προσεχῶς·) Λάβαρον τοῦ 21 (δι' ὁδηγίας τοιαύτας δὲν ἔχω οὔτε τόπον, οὔτε καιρόν· πολλοὶ Σύλλογοι ἔγειναν καὶ εἰργάσθησαν, ἀλλὰ δὲν ὡδήγησα κανένα·) Ναυτόπουλο Κεφαλληνίας (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Ἀγγελικὴν Π. Ι. (νὰ προμηθευθῇς τὸ 1ον φύλλον· ἔχει καὶ τὸν Ὁδηγόν·) Πανελλήνιον Πόθον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Κυπριακὸν Αἴσθημα, Καρυάτιδα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ὴν Μαΐου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 150ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19ης Ἰουλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

302. Συλλαβόγριφος.

Μιὰ τρύπα, ὄχι στὸ νερό
Μὰ μὲ νερό, θανοίξῃς,
Ἁπλῶς ἂν ἕνα σύμφωνον
μὲ δύο φθόγγους σμίξῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἕνα Χιωτάκι

303. Στοιχειόγριφος.

Μιαν θεότητα ἀρχαίαν
Ἐὰν ἀποκεφαλίσῃς,
Μέλος τοῦ προσώπου, λῦτα,
Στὴ στιγμὴ θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληναποντοφύλακος

304. Μεταγραμματισμός.

Ἑνὸς ἄνθους κοινοτάτου
Τὸ κεφάλι ἂν ἀλλάξῃς,
Ἀπ' τὸν κῆπον δὲν θὰ φύγῃς :
Ἕνα δένδρον θὰ κυττάξῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἔνδοξον Σοῦλι

305. Παίγνιον.

Γράφε ὁριζοντίως κατ' ἔτος
Κι' ἀλλαξέ του ἐν τῷ ἅμα
Ἕνα πνεῦμα κ' ἕνα γράμμα.
Τὴν διεύθυνσίν του κύττα :
Εἶνε ἀκόμη ὁριζοντίως
Ἢ καθέτως τώρα, λύτα ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

306. Ἀστήρ.

* * * Νὰ ντικατασταθοῦν οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
* μάτων οὕτως, ὥστε
* * * Α * * * νὰ ναγινώσκωνται : ὁ-
* ριζοντίως χώρα τῆς
* * * Γαλλίας, καθέτως ὁ-
* * * ροσειρά, διαγωνίως δὲ γεωμετρικὸν σχῆμα καὶ ἀριθμητικὸν τακτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τοῦ 1913

307. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 1 8 9 4	=Ἀρχαῖος ποιητής.
2 9 8 6 4	=Ποταμός.
3 6 8 3 5 8	=Πέλαγος.
4 3 7 8 6 4	=Νῆσος.
5 3 5 6 4	=Ρωμ. Αὐτοκράτωρ.
6 2 1 4 3 4	=Αἴσθησις.
7 1 2 6 4	=Φωτιστικόν.
8 9 4 4 1	=Πτηνόν.
9 2 1	=Θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Π. Βορροκούλου

308—312. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

συρτὸς, ἔτος, ἄρτος, σανὶς, πόνος.

Ἐστάλη ὑπὸ Κοραλίας Καστρίτου

313. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰ ἀρχαίαν ἔνδοξον πόλιν, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἥρωα καὶ βασιλέα τῆς ἰδίας πόλεως :

1, Ἀρχαῖος Βασιλεύς. 2, Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων. 3, Ἀρχαία βασιλόπαις. 4, Ποταμὸς τῆς Ρωσσίας. 5, Ρωμ. Αὐτοκράτωρ. 6, Μέρος τοῦ πλοίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἱματωμένου Ξίφους

314. Φωνηεντόλιπον

πς - φλ - τ - ρχ - τ - χ - τ - μσ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λάτριδος τῶν Ἀνθέων

315. Γρῖφος

Τυρὶ $\frac{S}{T}$

να να
να να
να
να να
να να
να να

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 11

128. Διάβολος (διά, Βόλος.)—129. Ῥόδον (ρῶ, Δῶν.)—130. Πάρνης - Μάρνης.—131 Ο Πέτρος, ἡ πέτρα.

132. Μ Ο Σ 133. 9 4 5=18
Α Υ Ο 2 6 10=18
Ρ Ρ Ν 7 8 3=18
Ι Σ Π Α Ν Ι Α
Ρ Λ Θ
Υ Ι Ω
Ο Α Ν

134. Ἡ Μέκκα.—135. ΜΗΔΕΙΑ-ΜΕΓΑΡΑ (ΜΑρδόνιος, ΗΡα, ΔΔυιδ, ΕΓχελυς, ΙΕρεμίας, ΑΜήν.)—136. Ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται.—137. Πείθου τοῖς νόμοις (πὶ θοῦ - τ' εἰς νο - μῦς.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 *(οἱ ἑξῆς : 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1.10, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 *οἱ ἑξῆς : 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24,* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1914

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἄδετος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν : Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται :

Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

Λαρυγγικῶν, Ὠτικῶν

καὶ Ρινοφαρυγγικῶν νόσων

εἰδικὸς ἰατρὸς

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Εὐρώπῃ σπουδάσας ἐπὶ πολλὰ ἔτη, δέχεται ἐν τῇ Κλινικῇ του ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 3—5 μ. μ.

Πλατεῖα Ὁμονοίας καὶ ὁδὸς Δώρου 8α

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 3—9 Μαΐου,

ΑΘΗΝΩΝ : Ἀλ. Π. Γιάνναρος, Ψάρι τῆς Ξηρᾶς, Σπ. Α. Κονταρίνης, Κούλα Α. Κονταρίνη, Γ. Δ. Μάρκος, Ι. Δ. Μάρκος, Θεοδώρα Μ. Νεγρεπόντε, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Ἰω. Σ. Χαραμῆς, Σπ. Λ. Μάμος, Ρ. Χάλαρης, Κωνστ. Ι. Πιαλόγλου, Γεωργ. Α. Ρούλος, Ἥρως τῆς Τζουμαγιᾶς, Νικ. Π. Κατσαμπῆς, Ἀλεξ. Δράκου.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ. Ἀλεξ. Ι. Χατζῆς.

ΑΡΓΟΥΣ : Νικ. Ἀπ. Κουλουριώτης.

ΒΕΛΑΚΑΣ : Ἥρωΐς τῆς Δήμνου, Δημνιοπούλα.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ : Χ. Λιαπάκης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ : Ε. Β. Κ., Ἀθ. Ν. Τζώρτζης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Μαρία Κ. Καμβύσα, Λέων Ρ. Δένις, Μαρία Λεβέντη, Λίνα Λεβέντη, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Φλωραντία Κυπριώτου.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ : Διον. Σ. Χωραφᾶς, Παν. Γ. Λιώκης, Στυλ. Εὐαγ. Πανᾶς, Γ. Φ. Κολαΐτης, Διον. Η. Ποταμάνος.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ : Κ. Β. Ποδότας.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Γ. Κουκουλᾶς, Νικ. Φραγκιας, Αἰν. Δ. Λοιδωρίκη.

ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ : Γ. Ι, Νάκος.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ : Α. Κ. Αἰμυλιανίδης, Ματθ. Γ. Χριστοδουλίδης, Ξενοκρατουμένη Κύπρος, Κυπριακὸν Αἴσθημα, Μιλτ. Ν. Θεοφανίδης.

ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ : Νοσταλγία.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ : Π. Μηλιώνης, Χαρ. Δαμπίρης.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ. Α. Ν. Παβέλλας.

ΟΔΗΣΣΟΥ : Ἥρως τῶν Βαλκανίων.

ΠΑΤΡΩΝ : Ἀνδρ. Α. Ἠλιόπουλος, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Μίμης Ἀναστασόπουλος, Ντιντῆς Γ. Φαρμακίδης, Κούλης Α. Ἀναστασόπουλος, Ἐλφρείντα Ρενέ, Στέφ. Β. Ἀσβεστας, Κίττος Δ. Κοντιάδης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Ἀθ. Ἀσονάρδος, Η. Σπυρομήλιος, Διον. Ἀντ. Λοβέρδος, Γ. Ἀττάρ, Γ. Ἀνδρικόπουλος, Ἐμμ. Ν. Ξανθός, Μίμης Κωνσταντινίδης, Ἰω. Μ. Ἀθανασιάδης, Δοξασμένο Λάβαρο, Βασ. Δ. Μάλτας, Ἰω. Δ. Καιμβαινίδης, Νικ. Σ. Καλούδης, Ἀχιλ. Λεοντακιανόκος, Ἀλεξάνδρα Χ. Πρίμα.

ΣΥΡΟΥ : Σπ. Ι. Κολοκούρης, Ι. Μωραΐτης, Ἀγγελικὴ Κ. Πικροδημήτρη.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Ε. Β. Λεμπέσης, Ι. Χ. Νάκος.

ΧΙΟΥ : Κωνστ. Ξ. Γκόρτζης, Σ. Κ. Τέτερης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρώτιδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς : Γ. ΧΑΛΑΡΗΣ, ἐν Ἀθήναις, ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΕΥΑΓ. ΠΑΝΑΣ, ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, ἐν Πάτραις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰουνίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ***τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1914, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.—Ὑπάρχουν καὶ τῶν ἐτῶν 1906—1913 καλύμματα τιμώμενα ἐπίσης δρ. 1,75 ἕκαστον.***

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.